

Μπρός' στους ψηλούς τῶν θεαινῶν ναούς γι' αὐτὰ τὰ ζῶα,
Καί ἀπὸ τῆ φλέβα τοῦ λαίμου τὸ αἷμα θὰ τοὺς βγάλεις
Τάγμαστικὸ καὶ τὰ κορμιά στὸ φυλλωμένο δάσος
Θὰ παραιτήσεις· κ' ὕστερα τόμου θὰ βγάλει· ἡ Αὐγούλα
Ἡ ἔννατη θυσίασε τοῦ Ὀρφέα παπαροῦνες
Ληθαϊκὲς καὶ μελανὸ κριάρι σκότωσέ του,
Καὶ σὰ ξανάρθεις στὸ δρυμὸ μὲ μιὰ σφαχτὴ μοσχάρα
Τὴν Εὐρυδίκη τίμησε, καὶ θ' ἄνε εἰρηνεμένη·
Καὶ δὲν ἀργεῖ· τὲς προσταγὲς τῆς μάννας πράττει ἀμέσως·
Πάει στοὺς ναοὺς· στεί τὸς βωμούς, ποὺ τοῦδειξε, καὶ φέρνει
Τέσσερους ταύρους προφαντοὺς μ' ἐξαίρετο κουφάρι,
Καὶ τέσσερες μὲ ἀμάλλαγη ζυγοτριβὴ δαμάλες.
Κ' ὕστερα, ὅταν ἡ ἔννατη ξανάφανεν Αὐγούλα,
Στέρνει τοῦ Ὀρφέα προσφορὲς καὶ πάει στὸ δάσος πάλι.
Μὰ ξάφνου ἐκεῖ ἓνα θάμασμα, ποῦ κι' ἂν τὸ λὲς ξενίσεις,
Παρατηροῦν οἱ θυσιαστὲς: μὲς στῶν βωδῶν τὰ σπλάχνα
Τὰ νερούλα, ἐμπομπούριζαν ἀπ' ὄλην τὴν κοιλιὰ τους
Οἱ μέλισσες, κι' ἀπ' τὰ πλευρὰ τὰ τσακισμένα ἐβράζαν,
Κ' ἐσηκονόνταν σύγνεφο τέραστιο στὸν ἀέρα,
Κ' ἐμαζευόνταν στὲς κορφὲς τῶν δέντρων κι' ἀπ' τοὺς κλάδους
Τοὺς λυγεροὺς σὰν τὰ τσαμπιά τοῦ σταφυλιοῦ ἐκρεμῶνταν.
Αὐτὰ γιὰ τ' ὄργωμα τῆς γῆς καὶ γιὰ τὴν ἐπιμέλεια
Τῶν ζωντανῶν ἐγὼ ἔψαλλα, καὶ γιὰ τὰ δέντρα ἀκόμα,
Ὅταν ὁ μέγας Καίσαρας τινάζει τοῦ πολέμου
Τάστροπελέκι στὸ βαθὺν Εὐφράτη καὶ χαρίζει
Νόμους στοὺς πρόθυμους λαοὺς νικῶντας, καὶ τὸ δρόμο
Ἀρχίζει πρὸς τὸν Ὀλυμπο. Καὶ τὸν καιρὸν ἐκείνον
Ἐμένα, τὸ Βεργίλιο, ποῦ ἐμέστωνα στὲς τέχνες
Ἄδοξης σκόλης ἢ γλυκεῖα μ' ἔθρεφε Παρθενόπη,
Ἐμὲ ποῦ παιγνιδίζοντας τῶν πιστικῶν τραγούδια
Εἶχα τονίσει μιὰ φορὰ καὶ τολμηρὸ κοπέλλι,
Τίτυρε, κάτου ἀπ' τῆς ὀξιάς τῆ στέγη ἐσὲ εἶχα ψάλει.